

מִן הַעִיִּתוֹנוֹת

3 **מערכות**

יום א' ז' בחשוון תשנ"ז 20.10.96

ברוך מודן

רצח מתחת לחגורה

מאז החל המסדר – תחילה בארצות-הברית ומאוחר יותר גם אצלנו – להתייחס לאיידס כאל מצב סוציו-שתולוגי ולא כאל מחלה מרבקת חמורה כמו, למשל, דבר, אכעבועות שחורות או אבולה, נחשפה האוכלוסיה למוות.

אותם אמצעי מגע קלאסיים שנהגים זה שנים בהדרכת מחלות מרבקות, כמו רישום מעקב, בדיקת מגעים ואזהרה מפני העברה, כאילו נמחק מהפרוטוקול. אמילו הבדיקות המוצעות לציבור נעשות באופן אנונימי, וכך רק לעתים רחוקות מוחזר אמילו בן הווג הזקני ו/או הקבוע מפני הסכנה הארבת לו במיטתו. ועשרות אלפי עובדים זרים מארצות עתידות איידס, רוגמת רומגיה או תאילנד, מגיעים לארץ ומרכיקים את בניה וכנותיה.

ההחלטה המשפטית שנפלה לאחריה, להטיל עונש מאסר על חולה איידס שהרכיק, קרוב לודאי כמזיד, במחלה את חברתו האינטימית, מהווה תקדים שאולי מהווה שינוי כיוון, או לפחות החלפת צבע והמווד מירוק לצהוב, ברוך לארום. אפשר לראות בכך יותר מאשר סתם סימן מעורר. יש בכך הכרה בטוסינציאל האלים והרצחני של המחלה, כי נשא מחלת האיידס רומה לארם הוולך הרחוב ולוחץ בכפי ידו מנוף רימוח שנצרתו פתוחה, כאשר ככל רגע הוא מסוגל לשחרר אותה לעבר מטרה חפה מפשע.

נכון שאותו חולה, לפחות לפי מה שנמסר בעיתונות, אינו "אשם" במחלתו, כי הוא אתר הקרבנות האומללים שנרכקו מתרופה שיוכאה לארץ באישור משרד הבריאות ובפיקוחו. אסון זה של הרכקת חולי המופיליה כפלסמה נגועה, היה, למזלנו, אסון חד פעמי. מאז נברקים כל מנות הדם ותוצריו כקפידה. אולם בית-המשפט, שהתחשב כנראה בנסיבות, כקבעו את גזר-הדין, לא יוכל היה לזכות את מי שהרכיק אדם אתר בוורוס קטלני ולנקותו מאשמה. קל וחומר כאשר מדובר באנשים המזוללים כאמצעי ההגנה והמגייעה, המועטים והמזומצמים, העומרים לרשותנו.

אנחנו מדברים כמעט כלי טוף על נשק כימי וביולוגי שמצפה לנו מעבר לגבול ושיגיע, כך אומרים, לפתח ביתנו, רדך טילים או ככל רדך אחרת, אם לא תשתנה רדכנו הפוליטית. מצד שני כטוח ללא כל ספק, שבתוך ביתנו עצמו מצויים אמצעי רצח ביולוגיים המכים מרי לילה מתחת לחגורה.